

Chị tôi

BÙI KIM THÀNH

Ít cười, hay suy tư... âu cũng là cái "nết" của những phụ nữ tuổi quá ngũ tuần đường tình duyên chưa trọn. Những khoảnh khắc riêng tư của chị, tôi luôn tôn trọng, như tôn trọng một quá khứ hào hùng bị trắng chị tôi đã đi qua. Đường tình duyên chị chưa đi trọn, nhưng bao nẻo đường mòn dưới xanh tràm U Minh, lúp xúp cỏ năn Đồng Tháp hay rợp bóng cao su miền Đông đất đỏ... đều in dấu chân của chị. Tuổi 17 đầy mơ mộng, chị cùng bạn bè tham gia cách mạng. Chị đem sức "bẻ gãy súng trâu" mà xông xáo dưới mưa bom bão đạn. Từ việc chuyển tài liệu công văn, đưa đường cán bộ hay mang vác đạn nặng hơn cả trọng lượng chính mình, chị đã làm tròn. Những con đường in dấu chân của chị hoa mua tím vẫn một màu chờ đợi nhớ nhung. Con rạch nhỏ len lỏi qua những đám dừa nước An Biên nay đã là con kinh sáng nhưng bà con vẫn gọi rạch cô Trang. Một sáng hè năm 1971, trên bờ con rạch này chị đã dũng cảm chiến đấu để đoàn cán bộ rút an toàn. Nhắc đến tên Trang kẻ thù khiếp sợ. Con rạch mang tên chị từ ngày ấy.

Chị thích mặc đồ bà ba giản dị. Phải chăng một thuở "Áo bà ba súng nách tay chèo", chị đánh giặc như những công việc bình thường đồng áng. Tuổi thanh xuân chị trải dài theo những nẻo đường quê. Trong tiếng gầm của pháo, tiếng rít của bom, chị vẫn hiên ngang điểm xạ từng loạt đạn vào tụi Mỹ. Chuyển thương binh dưới làn đạn, chẳng đắn đo chị lấy thân mình che cho đồng đội. Đã bao trận sốt rét rừng, bao ngày đói cơm thiếu áo và chất độc của quân thù làm trụi lá rừng xanh, chúng còn cướp luôn mái tóc mượt mà óng ả của chị. Năm tháng trôi, rừng lại xanh màu hy vọng, chỉ có mái tóc chị không còn được như xưa. Chị cứ sống trong đơn côi cùng bao hoài niệm. Ngày họp mặt tiểu đoàn vận tải, chị gặp lại anh. Ngồi trên xe lăn anh nở nụ cười tươi, tươi lắm. Ngày ấy anh và chị đã thề non hẹn biển, chờ đến ngày hòa bình sẽ nên đôi. Ngày hòa bình anh đã là người tàn phế, chị thì đau yếu liên miên. Họ lẳng lẳng chia tay cũng vì mong cho nhau tìm được nửa bên kia hạnh phúc. Nhưng bao kỷ niệm đẹp như hoa mua tím cứ phảng phất, lâng lâng trong lòng người hò hẹn. Tiểu đoàn họp mặt lần hai để tuyên bố cho Trang - Cường, hai thương binh tuổi đã quá nửa đời sương gió. Cầu chúc anh chị sống đẹp bên nhau như một thuở xuân xanh đầy mộng ước. Nắm tay tôi chị nghẹn ngào: "Phải chi mẹ còn sống để chứng kiến ngày vui của chị. Ngày vui mà đáng ra phải có từ hai, ba chục năm về trước. Dù muộn màng như anh chị nhưng sống lại những ngày giữa rừng xanh. Chỉ có điều em ạ! Chị sẽ chẳng bao giờ được nghe gọi hai tiếng mẹ ơi!".

Chị ơi! Dấu tích của một thời chinh chiến chưa nguôi. Kẻ thù cướp của chị mái tóc, "hàm răng mái tóc là gốc con người" mà. Chúng còn cướp cả thiên chức thiêng liêng người phụ nữ. Chị ạ! Các con của em sẽ coi chị như người mẹ kính yêu. Cả thế hệ của tương lai rất tự hào có những người mẹ đã một thời hy sinh cao cả...

Ý nghĩ đó chưa kịp nói nên lời cùng chị, đôi mắt tôi đã cay sè. Nắm chặt đôi tay của chị, đôi tay ấm áp vô cùng. Ngoài kia, cánh mua tím vẫn lung linh dưới nắng chiều rực rỡ.